

Domáca pobožnosť na 5. nedeľu po Veľkej Noci (17. máj 2020)

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

2. Pieseň ES 318

3. Odriekanie 10 Božích prikázaní:

Aby sme si všetci spoločne pripomenuli zákon Boží, odriekajme spoločne desať Božích prikázaní:
Ja som Hospodin, tvoj Boh ...

4. Zamyslenie nad Božím slovom (2M 17, 8-14)

S úctou si vypočujme slová Písma, ktoré sú zapísané v druhej knihe Mojžišovej 17, 8-14:

„Potom prišiel Amálék a bojoval proti Izraelcom v Refidíme. Mojžiš povedal Józuovi: Vyber nám mužov a vyjdi bojovať s Amálékom. Ale ja budem zajtra stáť na pahorku s Božou palicou v ruke. Józua urobil, ako mu prikázal Mojžiš, a bojoval s Amálékom; Mojžiš, Áron a Chúr vystúpili na pahorok. Kým mal Mojžiš zdvihnuté ruky, víťazil Izrael, ale keď ich spustil, víťazil Amálék. Keď Mojžišovi ruky oťaželi, vzali kameň, podložili pod neho a sadol si naň; Áron a Chúr podopierali jeho ruky jeden z jednej, druhý z druhej strany. Tak zostali jeho ramená pevné až do západu slnka. Józua ostrým meča premohol Amáléka a jeho ľud. Hospodin povedal Mojžišovi: Napíš to do knihy na pamiatku a vštep to Józuovi do pamäti, lebo úplne vytriel spod neba pamiatku na Amáléka.“

Milí bratia a sestry!

Téma dnešnej nedele znie: „Modlitba činiteľov slova“ a chce nám pripomenúť dôležitosť i silu modlitby, ktorú vyslovuje kresťan ako dieťa, dôverujúce nebeskému Otcovi. V kontexte tejto témy sme dnes počuli rozprávanie o udalosti, ktorá sa odohrala v Refidíme. Prešlo len niekoľko týždňov od odchodu Izraelcov z Egypta. Ešte neprišli ani k Sinaju, ešte im Hospodin nedal svoj zákon, no predsa už neraz ukázal svoju moc. Rozdelil pred nimi Červené more, dal piť vody na púšti, zoslal prepelice i mannu z neba. Napriek tomu oni neustále šomrali a pochybovali hovoriac: Je Hospodin uprostred nás či nie?

Tu prišiel Amálék a bojoval s Izraelom. Ide o prvý „vojnový“ konflikt nového samostatného národa. Písmo nehovorí nič o tom, koľko bolo nepriateľov, ani aké boli sily jedných či druhých. Je však logické, že Izrael chce zvíťaziť. Môžeme predpokladať, že bojová pripravenosť ani prax Izraelcov neboli ktovieaké. Ved' ako robotníci v Egypte sa iste na bojoch veľmi nepodieľali a ak aj áno, tak len ako bojovníci za krajinu svojich väzňov. Teraz prvýkrát mali bojovať za seba a za svoju slobodu. Možno im nechýbalo nadšenie či odhodlanie, no Mojžišovi bolo jasné, že to nestačí. Amálék ako putovný kmeň mal s takýmito bojmi určite omnoho viac skúseností a pre Izrael ako nováčika v púšti bol preto vážnou hrozbou. Mojžiš však nehľadá pomoc v bojovej taktike či hľadaní spojenca či lepších zbraní. Ani jedno ani druhé by asi na púšti aj tak nenašiel a cvičiť mužov do boja nebolo kedy. On hľadá pomoc u Hospodina.

Mojžiš vychádza na pahorok a so zdvihnutými rukami a s Božou palicou v ruke pozoruje boj. Nie je to na Boží prikáz. Je to iniciatíva Mojžiša, ktorý už neraz zažil moc Hospodina, konajúceho skrze Božiu palicu. Mojžiš vie, že Izrael potrebuje k víťazstvu Božiu pomoc. Preto ho vidíme na pahorku v tomto zvláštnom – možno by sme mohli povedať až liturgickom, žehnajúcom či modlitebnom postoji. Ruky, zdvihnuté k nebu vždy naznačujú zvláštne duchovné prepojenie človeka s nebesami. Človek, dvíhajúci ruky, chce volať k Bohu, alebo od Neho prijímať. Nevieme, čo sa odohrávalo v Mojžišovej mysli. Možno v duchu volal na Hospodina, možno jeho myseľ bola sústredená na úpenlivú prosbu o víťazstvo pre Izrael. Možno len pozoroval boj a svojou dôverou v Hospodina očakával Hospodinov zásah. Jedno i druhé prinieslo to, v čo dúfal – víťazstvo nad nepriateľom.

To sa však neudialo automaticky. Dialo sa len, kým Mojžišove ruky smerovali k nebu. To nám hovorí, že človeku sa darí, kým je v spojení s Pánom Bohom. Vo veľmi výstižnom obraze tu vidíme priamy dôsledok ľudskej duchovnej aktivity. Kým má Mojžiš zdvihnuté ruky, Izrael víťazí, ak ich spustí, prehráva. Spomeňme si na Petra, ktorý kráčal po vode. Pán Ježiš ho zavolať a on smelo vykročil. Kým hľadel na

svojho Majstra, šiel bez problémov. Keď spustil z Neho zrak a pozrel sa pod seba, uvidiac hĺbinu pod sebou, začal sa topiť. Je to vlastne novozmluvná paralela tohto príbehu, vyjadrujúca to isté poznanie – človek víťazí, kráča po vode, koná a žije, kým hľadá na Boha, dvíha k Nemu ruky, modlí sa, je s Ním v aktívnom vzťahu. Ako náhle prestane, prehráva, topí sa, klesá porazený.

A predsa Mojžišovo konanie nie je len o sile modlitby a spojenia s Bohom. Je aj o slabosti, ktorá postihuje každého jedného človeka. Mojžiš nevládal celý deň stáť a mať ruky zdvihnuté k nebu. Tak aj my neraz ustaneme v duchovnej horlivosti, ba i v modlitbe. Je to prirodzené, pretože únava prichádza nie len na ľudské telo, ale i dušu. Hlavným problémom preto nie je to, že únava prišla ale to, ako s ňou naložiť. Nieкто sa jej úplne poddá a nechá sa ňou premôcť. Ak by sa Mojžiš nechal premôcť únave, zrejme by si sadol, spustil ruky a už sa len unavene díval na prehrávajúci Izrael. On však chcel za každú cenu vytrvať v ťehnajúcim modlitebnom postoji, preto mu Áron a Chúr podopierali ruky až do západu slnka. Človek potrebuje stav svojej únavy riešiť. Tak ako pri fyzickej únave si dáme kávu či energetický nápoj, ak si ešte nemôžeme ľahnúť, je nám aj pri duchovnej únave ponúkané posilnenie, občerstvenie a opora v Božom slove.

Ak teda ustávame v modlitbe a cítime sa unavení, alebo sa nás zmocnia pochybnosti či obavy, siahnime po Božom slove, aby sme sa s Ním občerstvili a posilnili do ďalšieho duchovného a modlitebného života. Ono nám dá poznať, že Pán Boh nás nikdy neopúšťa. Toto poznanie je veľmi dôležité, pretože ak by človek nevedel, že Pán Boh je blízko a má moc zasiahnuť, pomôcť či zachrániť, nemal by ani dôvod sa modliť. Nemodlíme sa predsa preto, aby sme si len splnili nejakú povinnosť. Modlíme sa preto, aby sme komunikovali s naším Nebeským Otcom či naším Spasiteľom, zverovali sa Mu so svojimi radosťami i starosťami a žiadali Ho o pomoc tam, kde si sami poradiť nevieme. Pre Mojžiša bola takou situáciou zrážka s Amálékom. Vedel, že to sami „neustoja“. Preto vyšiel na pahorok a so zdvihnutými rukami volal k Bohu. Tak aj my volajme k Bohu vždy vtedy, keď budeme potrebovať Božiu pomoc či prítomnosť.

Pán Boh napokon dal Izraelu zvíťaziť a túto skutočnosť si mal aj Józua dobre zapamätať ako dôkaz Božej moci. To nás vyzýva, aby sme aj my, ako rodičia či starí rodičia svojim deťom či vnukom nielen rozprávali o modlitbe, ale im aj ukazovali, kedy a ako Pán Boh našu modlitbu vypočul a ako sa po našom modlení prejavil. Keď neraz žalostíme nad slabou duchovnou výchovou mladej generácie pýtajme sa, či sme im o viere iba hovorili, alebo sme im ju aj ukázali v mocných skutkoch Hospodinových. To druhé je veľmi dôležité a mal to urobiť aj Mojžiš – vštepiť Józui do pamäti Božie víťazstvo. To nebola výchova slovom, ale výchova skutkom. A takto máme vychovávať aj my svoje deti či vnúčatá. Robíme to? Amen.

Pomodlime sa:

Láskavý náš nebeský Bože, ďakujeme Ti, že sa Ti smieme prihovárať v modlitbách. Ty nás starostlivo počúvaš, rozumieš nám a podľa svojej múdrosti aj konáš. Daj nám, prosíme, chápať, že modlitba nie je našou povinnosťou, ale výsadou hovoriť s Tebou. Daj nám vnímať jej silu a keď niekedy ustávame v našom duchovnom či modlitebnom horlení, posilňuj nás skrze svoje sväté slovo a skrze svojho Svätého Ducha, aby sme nezaspali, ale v bdení vytrvali. Amen.

Teraz spoločne odriekajme modlitbu Pánovu:

Otče náš, ktorý si v nebesiach...

5. Viera všeobecná kresťanská

Napokon spoločne vyznajme vieru v trojjediného Boha slovami Apoštolského vyznania:

Verím v Boha Otca všemohúceho...

6. Pieseň ES 308

7. Záverečné požehnanie

Prijmite požehnanie:

Pokoj vám všetkým, ktorí ste v Kristovi. Amen.